

Ив. Карановски

Войната започва

Въ ранно септемврийско утро пехотниятъ полкъ пристигна на гара Костенецъ и бързо потегли за южната граница. Войната току щѣше да започва. Дългитѣ сиви редици стройно минаха презсрѣдъ селото Долна-бана и се изгубиха по шосето, затулено отъ гжста есенна мъгла. Звукътъ отъ тежкитѣ войнишки ботуши и тропотътъ отъ офицерскитѣ коне заглѣхнаха като далечно вълнение и оставиха следъ себе си глуха тишина.

Долна-бана едвамъ се пробуждаше. Откъмъ ок-райнинитѣ се чуваха пѣтли. Предъ нѣколко дюкяни на главната улица се бѣлѣеха сандѣци, човали и бризенти, съ натрупани на купища припаси, реквизирани за полка.

— Колѣ трѣбватъ. Има ли достатъчно колѣ?

Офицерътъ по продоволствието на полка питаше и високо заповѣдваше на кмета.

— Готово е. Всичко е готово!

Скоро предъ припаситѣ застанаха впрегнати волски коли, които селянитѣ започнаха да товарятъ.

— Где е дванадесетата кола? Нѣма още една кола! — сърдѣше се кметътъ на селската стража.

— Сега ще дойде. Ето я, иде!

Отъ насрещната уличка се зададе кола. Малко момче съ мжка теглѣше поводитѣ на двата впрегнати сиви вола. То я спрѣ до другитѣ и спокойно загледа офицера и войницитѣ.

— Ти ли ще карашъ реквизицията?

— Азъ.

— Где е баща ти?